

«БЫЛО Б ЖАДАННЕ, СФЕРЫ ДЗЕЙНАСЦІ

Работніца банкаўскай сферы

Кваліфікаваная і прафесійная дапамога ў фінансавых пытаннях у сучасным свеце важная, мабыць, не менш за медыцынскую, бо ўменне разумна распараджацца сваімі фінансамі — шлях да матэрыяльнай стабільнасці, унутранага спакою і пачуцця абароненасці. Аб тым, чаму дзяўчаты выбіраюць сваёй жыццёвай дарогай «сухую», дакладную і чужую ўсякай рамантыцы сферу фінансаў, мы спыталі ў маладога кіраўніка адной з банкаўскіх структур, менеджара па абслугоўванні прыватных кліентаў Ганны ФЭДАРАВАЙ.

ХТО ГЭТАГА ХОЧА, І ХТО ГЭТА МОЖА

— Мая пасада гучыць дастаткова доўга і складана, — удакладняе суразмоўніца. — Я менеджер па абслугоўванні прыватных кліентаў Аддзела рознічных продажаў Цэнтра банкаўскіх паслуг № 701 Рэгіянальнай дырэкцыі па горадзе Мінску ГА «Белаграпрамбанк». «Белаграпрамбанк» — маё першае месца працы пасля заканчэння Беларускага дзяржаўнага эканамічнага ўніверсітэта: працаваць сюды прыйшла ў 2016 годзе на пасаду касіра. Я — чалавек вельмі амбіцыйны, мне ўсё цікава. І гэтую маю цікавасць да ўсяго новага, імкненне развівацца ў прафесіі заўважыла кіраўніцтва. Праз год працы я сышла ў галаўны офіс. Гэта быў самы цікавы час: я займалася ўсім: і крэдытамі, і ўкладамі, і карткамі, ездзіла ў арганізацыі і на прадпрыемствы, калі банк прыцягвалі на зарплатнае абслугоўванне. Вельмі шмат чаму там навучылася. На пасадзе кіраўніка я з лютага 2019 года, у маім аддзеле — восем чалавек.

— Гэта ж вельмі хутка: усяго тры гады ад выпускніцы да кіраўніка аддзела...

— Так, але гэта ў цэлым кадравая палітыка ў фінансавай сферы: дапамагаць моладзі і рабіць на яе стаўку. Наш банк заўсёды спрыяў кар'ернаму развіццю маладых спецыялістаў: калі яны хочуць развівацца і гатовы прыкладаць да гэтага намаганні, кіраўніцтва не ставіць ніякіх абмежаванняў. Жаданне рэалізоўваць сябе ў прафесіі ўвогуле ўласціва сучаснай моладзі. І заўсёды вельмі заўважна, хто гэтага хоча і хто гэта можа. Прычым у прыярытэце менавіта «хоча». Зразумела, што вопыт у любой прафесіі напрацоўваецца годамі, але калі чалавек жадае развівацца,

гэта яму заўсёды дапаможа. Цяпер многія маладыя спецыялісты, якія прыходзяць у банк, — выхадцы з каледжаў. Іншымі словамі, гэта моладзь, якая выбрала для сябе эканамічную сферу ўжо пасля 9 класа. Такія прыходзяць «на касу», там напрацоўваюць вопыт. І, зразумела, яны імкнуцца прадоўжыць адукацыю. Тут банк таксама ніколі не стварае абмежаванняў — больш за тое, гатовы аплациць вышэйшую адукацыю сваіх маладых спецыялістаў. Хлопцам і дзяўчатам трэба адпрацаваць пэўны тэрмін, сабраць пакет дакументаў — і можна паступаць, а вучобу аплациць банк. Словам, было б жаданне, а магчымасцяў у нашай сферы дзейнасці звышдастаткова. Я не ведаю ніводнай іншай сферы і ніводнага іншага банка, дзе былі б створаны такія камфортныя ўмовы для прафесійнага развіцця маладых спецыялістаў. Ну, а акрамя таго, што ў банкаўскай сферы прынята клапаціцца аб камфортных умовах працы, у нашым банку яшчэ і вельмі ярка «афарбоўваюць» вольны час сваіх супрацоўнікаў.

— Вы кажаце аб прафсаюзнай працы?

— Дакладна так. Апроч таго, што я менеджер, я таксама з'яўляюся старшынёй першаснай прафсаюзнай арганізацыі нашай рэгіянальнай дырэкцыі. І гэтая праца таксама мне вельмі блізкая. Каб расказаць пра ўсе нашы мерапрыемствы, не хопіць і дня. Наш год пачынаецца з таго, што 1 студзеня мы плануем актыўнасці на выхадныя і святочныя дні: упісваем у графік пачатку пастаянных мерапрыемстваў, якія ўжо сталі добрай традыцыяй у нашым банку, потым дадаём нейкія яшчэ. У выніку разумеем, што вольных выхадных практычна не застаецца. Асабліва шмат актыўнасцяў увесну, улетку, ранняй восенню: турзлёт, велепра-

бегі, сплавы на байдарках... Але і ў халодную пару года сумаваць няма калі. Наведваем розныя выставы, канферэнцыі. На ўсе святы ладзім тэатралізаваныя паказы, падыходзім да пытання сур'ёзна: пішам сцэнарыі, ставім танцы, спяваем, закупляем падарункі нашым работнікам, не забываем таксама пра дзяцей супрацоўнікаў банка.

«У ДЗЯЦІНСТВЕ МАРЫЛА СЛУЖЫЦЬ У АРМІІ...»

— *Фінансавая сфера — вельмі сур'ёзная, дакладная, памылак не даруе. Ці даводзілася вам на пачатку прафесійнага шляху даказваць сваю кваліфікаванасць больш дасведчаным і стальным калегам?*

— Даказваць некаму нешта — не, не даводзілася. Зразумела, спачатку ты зарабляеш сабе прафесійную рэпутацыю, а потым ужо рэпутацыя працуе на цябе, да цябе з'яўляецца давер я да спецыяліста. Але мне заўсёды было камфортна ў гэтым асяроддзі. Напэўна, магу сказаць пра сябе, што я кар'ерыстка — у добрым сэнсе гэтага слова. Гэта значыць, я арыентавана на кар'еру і пастаянны прафесійны рост. А ўвогуле, каб цябе палюбіла твая работа, ты павінен сам спачатку палюбіць яе. Мне заўсёды падабалася тое, што я раблю. А калі табе падабаецца тое, што робіш, не даводзіцца нікому нічога даказваць — усё адбываецца само сабой. Я працаголік, і калі мне цікава знайсці рашэнне, выканаць нейкую задачу, магу застацца пасля заканчэння працоўнага дня і на гадзіну, і на дзве, і даўжэй — мне гэта нескладана. Тым больш што мой працоўны час напоўнены, акрамя прафесійных пытанняў, і іншымі цікавымі задачамі — прафсаюзнымі. Так што, бывае, даводзіцца з-трымлівацца, каб утрымаць раўнавагу

А МАГЧЫМАСЦЯЎ У НАШАЙ ЗВЫШДАСТАТКОВА»

пра амбіцыі, кар'ерны рост і працагалізм

паміж працай і маімі творчымі здзяйсненнямі. І гэта ў радасць.

— *Вы з дзяцінства хацелі працаваць у банку?*

— Зусім не. У дзяцінстве я хацела служыць у арміі. Мой тата — ваенны, у нас — афіцэрская дынастыя. Вырасла я ў ваенным гарадку. Войнская насць размяшчалася ў горадзе Бяроза Брэсцкай вобласці, і ўсе мае аднакласнікі былі дзецымі ваенных. У такой атмасферы мы і выхоўваліся: самымі яркімі святамі былі дні касці, і я так любіла гэтую атмасферу, што збіралася паступаць у Ваенную акадэмію. Тата быў супраць, ён лічыў, што ваенная служба — справа мужчын, а не жанчын, аднак я гарэла гэтай думкай. Але я раз падчас заканчэння майго адзінацатага класа быў часова спынены набор дзяўчынак у ваенную ВНУ на цікавы для мяне спецыяльнасці. Я разгубілася, разглядала абыходныя шляхі, думала, як мне ўсё ж трапіць у лід курсантаў. Але мой бацька — вельмі мудры чалавек: ён ніколі не казаў «Ты туды не пойдзеш», але заўсёды прыводзіў у размове разумныя аргументы. І гэта дало свой плён: я стала думаць і аб іншых прафесійных сферах. Выбрала БДЭУ, і бацькі адобрылі гэтае рашэнне... Мы з братам выхоўваліся ў абсалютнай любові. У нашай сям'і быў, як мне здаецца, ідэальны баланс: строгі, нават суровы бацька і пяшчотная мама, якая дорыць дзецям каханне і клопат. Мая мама — хатняя гаспадыня, яна прысвяціла жыццё нам з братам. Раней я заўсёды імкнулася быць строгай і сур'ёзнай, як тата, але па меры сталення адчуваю ў сабе ноткі мяккасці, гэта ў мяне ад мамы... Вяртаючыся да выбару прафесіі: я доўга вагалася паміж менеджэнтам і бухгалтарскім ўлікам. Але, дзякуй богу, выбрала першае. Зразумела, што не памылілася, калі ў ўніверсітэце быў курс бухгалтарскага ўліку. Аказалася, што для мяне гэта занадта аднастайна. Мне трэба больш разнастайнасці, важна, каб «карцінка» ўвесь час мянялася...

ГАТОВНАСЦЬ БРАЦЬ НА СЯБЕ АДКАЗНАСЦЬ

— *Ці ёсць у вас правілы, якія дапамагаюць дамагацца высокіх вынікаў, адаптавацца да складаных сітуацый?*

— Не, дакладных правілаў няма. Што датычыцца працы кіраўніка, яна навучыла мяне наладжваць дэбразылівы працоўны ўзаемаадносіны з людзьмі. Калі ставіцца да калег добра, то і яны адкажуць табе ўзаемнасцю. Тое ж самае — з кліентамі банка. Калі ты гатовы дапамагчы людзям, то ў стасунках з імі абавязкова атрымаеш нейкую інфармацыю, або штуршок да развіцця, або новы кірунак думкі, які ў будучыню табе спатрэбіцца. Я працую з моладдзю: сярэдні ўзрост у нашым філіяле — 33 гады. Калектыву, які ўдзельнічае ў працы. Кажуць, працаваць у такім складана, але насамрэч можна знайсці падыход да любога работніка. Важна зразумець і прыняць для сябе, што ўсе людзі розныя: у кожнага могуць быць асабістыя перажыванні, праблемы ў сям'і, проста дрэнны настрой. Але функцыя кіраўніка — пабудавана работу так, каб кожны на працоўным месцы хацеў і мог прыкладаць максімум намаганняў і талент, каб усе задачы, пастаўленыя перад намі, выконваліся. Гаворка не пра «рычагі ўздзеяння» і не пра маніпуляцыі. Я стараюся быць сумленнай і шчырай з калегамі, і валою мяне збіраюцца такія ж шчырыя, сумленныя і адказныя людзі.

— На ваш погляд, дзякуючы якім якасцям характару ў банкаўскай справе можна дабіцца поспеху?

— Перш за ўсё, неабходна працавітасць: калі ты гатовы працаваць і не ставіш для сябе рамкі васьмі працоўных гадзін. Мы гэта прымаем, мы гэта ведаем, што гатовы зрабіць максімум, і не важна, ці паспееш ты, пакуль працоўны дзень не скончыцца, або крыху затрымаешся. Другое — гэта актыўная жыццёвая пазіцыя. Калі ты вырашаеш для сябе, што хочаш развівацца ў прафесіі, што табе гэта патрэбна. І трэцяе — гатоўнасць браць на сябе адказнасць. Гэта вельмі важнае ўменне, мусіць, у любой прафесіі. І гэта прыйшло да мяне таксама не адразу. Калі ў цябе ёсць начальнік, ты думаеш: яму лепш відаць, а я проста раблю свой кавалачак працы. Але надыходзіць пераломны момант — прынамсі, так было ў мяне. З'явіўся ўдзел працы, за які адказваю толькі я. І я зразумела, што змагу ўзяць на сябе гэтую адказнасць. У тым ліку — за іншых людзей. Мне не падабаецца, калі кліентаў пачынаюць «адфутбоўваць» з аддзела ў аддзел: камусьці лянота разбірацца, хтосьці кажа: «Гэта не мая спецыфіка». У нашым банку такое ў прынцыпе не прынята. І я заўсёды імкнуся разабрацца ва ўсіх пытаннях да канца, не спрабуючы іх на кагосьці перакласці. Калі да нас прыходзіць кліент, не магу адпусціць яго без дакладнага разумення ў яго ў галаве вырашэння той праблемы, з якой ён звярнуўся.

— *А наколькі, па вашых назіраннях, фінансавая адукаванасць сёння нашы суайчыннікі?*

— Наша насельніцтва досыць адукаванае ў фінансавым плане. Гэта вынік і працы дзяржавы ў цэлым, і працы банкаў. Сёння з кожнага тэлевізара расказваюць аб ашуканцах, і мы ў сваю чаргу таксама стараемся працаваць над фінансавай адукаванасцю людзей.

Ты разумееш, што гатовы зрабіць максімум, і не важна, ці паспееш ты, пакуль працоўны дзень не скончыцца, або крыху затрымаешся. Другое — гэта актыўная жыццёвая пазіцыя. Калі ты вырашаеш для сябе, што хочаш развівацца ў прафесіі, што табе гэта патрэбна. І трэцяе — гатоўнасць браць на сябе адказнасць. Гэта вельмі важнае ўменне, мусіць, у любой прафесіі. І гэта прыйшло да мяне таксама не адразу. Калі ў цябе ёсць начальнік, ты думаеш: яму лепш відаць, а я проста раблю свой кавалачак працы. Але надыходзіць пераломны момант — прынамсі, так было ў мяне. З'явіўся ўдзел працы, за які адказваю толькі я. І я зразумела, што змагу ўзяць на сябе гэтую адказнасць. У тым ліку — за іншых людзей. Мне не падабаецца, калі кліентаў пачынаюць «адфутбоўваць» з аддзела ў аддзел: камусьці лянота разбірацца, хтосьці кажа: «Гэта не мая спецыфіка». У нашым банку такое ў прынцыпе не прынята. І я заўсёды імкнуся разабрацца ва ўсіх пытаннях да канца, не спрабуючы іх на кагосьці перакласці. Калі да нас прыходзіць кліент, не магу адпусціць яго без дакладнага разумення ў яго ў галаве вырашэння той праблемы, з якой ён звярнуўся.

— *А наколькі, па вашых назіраннях, фінансавая адукаванасць сёння нашы суайчыннікі?*

— Наша насельніцтва досыць адукаванае ў фінансавым плане. Гэта вынік і працы дзяржавы ў цэлым, і працы банкаў. Сёння з кожнага тэлевізара расказваюць аб ашуканцах, і мы ў сваю чаргу таксама стараемся працаваць над фінансавай адукаванасцю людзей.

бо гаворка пра асабісты выбар кожнага чалавека. Мы не імкнёмся некаму нешта навазаць, проста тлумачым плюсы таго ці іншага банкаўскага прадукту або паслугі.

— *Як вы бачыце сваю кар'еру ў будучыні? Ці ёсць у вас прафесійныя мары, мэты?*

— Не хачу раскрываць усіх сваіх перспектыв, але яны ёсць. Думаю, гэта не апошня мая прыступка. А ў цэлым бачу шмат кірункаў у прафесіі, у якіх мне хацелася б развівацца. Асвойваць новыя веды, дапамагчы большай колькасці людзей, бо прафесійная дапамога ў фінансавых пытаннях у сучасным свеце важная кожнаму чалавеку і кожнай арганізацыі.

ПРА ПАЛАТКУ Ў ЛЕСЕ, ВОГНІШЧА І ГІТАРУ

— *А калі казаць пра прафесійныя мэты і мары?..*

— У мяне іх столькі! Самае галоўнае, што на дзязенны момант хочацца зрабіць, але пакуль не хапае часу, — навучыцца іграць на гітары. Акустычны інструмент сабе ўжо купіла, але іграць на ім пакуль не ўмею... Яшчэ хацела б аднавіць заняткі танцамі — асвойці кірунак, якім я раней не займалася. Напрыклад, мне падаюцца цікавымі ўсходнія танцы, для мяне гэта зусім новая сфера. З дзяцінства займалася харэаграфіяй, і мая прафсаюзная кар'ера пачалася менавіта з яе. На адным з турзлэтаў начальніца запрасіла мяне да сябе ў каманду. Мы пераўвасобіліся ў цыганскі табар, і я прадэманстравала свае танцавальныя ўменні... Думаю, працавітасці мяне таксама

Зразумела, што ёсць больш уразлівыя пласты насельніцтва — у першую чаргу пажыллыя людзі. Мы наведваем тэрытарыяльныя цэнтры сацыяльнага абслугоўвання, сустракаемся з пенсіянерамі, расказваем ім пра новыя схемы махлярства і пра тое, як пазбегнуць страты сваіх назапашванняў, таму што разумеем: на вуду ашуканцаў у першую чаргу трапляюцца менавіта бабুলі і дзядулі. Што да моладзі і людзей сярэдняга ўзросту, сёння ў нашай краіне большасць з іх добра разбіраюцца ў пытаннях кіравання сваімі фінансамі, карыстаюцца інтэрнэт-банкінгам, гатовы разбірацца і асвойваць новыя банкаўскія прадукты. Больш стальным людзям даводзіцца тлумачыць падрабязней. Але ёсць бабুলі і дзядулі, якія ў фінансавых пытаннях дадуць фору моладзі! Справа тут у тым, наколькі пажыллыя самі жадаюць у гэтым разабрацца. Ёсць катэгорыя людзей, якія не хочуць асвойваць сучасныя банкаўскія прадукты і тэхналогіі і ніколі нават не спрабавалі зразумець. Мы гэта прымаем,

навучыла харэаграфія. У цэнтры пазашкольнай творчасці ў нас быў цудоўны харэограф, мы займаліся класічнай харэаграфіяй (станком), а таксама кірункамі фолк, мадэрн, элементамі хіп-хопа, народнымі танцамі. Мы былі зоркамі ўсіх гарадскіх мерапрыемстваў і нават ездзілі ў Мінск на танцавальныя вечары ў Ліцэй БДУ. У дзяцінстве ў мяне не было вольнага часу — за гэта трэба сказаць дзяціці вольны час, але мяне «шчыльны графік» навучыў дысцыпліне і пунктуальнасці. У маім дзяцінстве не было такога, каб я не ведала, чым заняцца. Я заўсёды трымала ў галаве дакладны план — маме не даводзілася нагадваць мне мой распклад на дзень. Не, у мяне быў час, каб выйсці пагуляць, але «бадзянні» без мэты — не для мяне, з ранняга дзяцінства і да гэтага часу...

— *Ці ёсць месца стварэнню сям'і ў вашых планах? Скажам так, ці здольныя загахацца банкаўскія работнікі?*

— Вядома, здольныя... Але, шчыра кажучы, не ведаю, як адказаць на гэтае пытанне. Калі я толькі прыйшла працаваць у банк, вырашыла для сябе, што маім прыярытэтам стане кар'ера. Пакуль мне дастаткова таго руху, які адбываецца на рабоце: і ў працоўны, і ў непрацоўны час, у прафсаюзнай сферы. Не, я не адкідаю гэты варыянт — я не мужчынананавісніца і не чайлдфры. Аднак лічу, што ўсяму свой час. А ўвогуле, у мяне няма мэты выйсці замуж і ніколі не было. Я не жыла марамі аб белаі сукецы і шыкоўным банкеце. Мне хопіць распісацца ў ЗАГС, потым палатку дзе-небудзь паставіць на азярыці і проста пасядзець каля вогнішча ўдвая з мужам. З узрастаннем я становіўся чалавекам лесу: аддам перавагу не лакшэры-атэлю, а палатцы ў лесе, вогнішчу і гітары. Мама жартуе: «У табе прачынаюцца мае вясковыя карані».

— *Раскажыце аб вашай працы ў Беларускай саюзе жанчын. Чаму выбралі гэты, «жаночы» кірунак грамадскай працы?*

— Жаночы пачатак — гэта заўсёды працягло, каханне, імкненне дапамагчы і абараніць. Наша банкаўская ячэйка БСЖ аб'ядноўвае людзей з актыўнай жыццёвай пазіцыяй, якія гатовыя нешта мяняць, камусьці дапамагчы, пашыраць межы сваёй свядомасці і свядомасці іншых людзей. Я вельмі паважо ініцыятыўныя людзей — тых, каму не абмякавыя праблемы іншых. Кожны асобна мала што можа зрабіць, але калі такіх людзей шмат, можна горы варочаць. А жанчыны па сваёй натуре ў большай ступені настроены ахвяраваць, аддаваць свой час і часцінку душы на нейкую добрую справу. Асноўны напрамак работы нашай ячэйкі БСЖ — дабрачыннасць. Напрыклад, у нас ёсць добрая велікодная традыцыя праводзіць дабрачынны кірмаш унутры калектыву дырэкцыі. Сярод нашых работнікаў шмат таленавітых, крэатыўных людзей — яны шыюць, вяжуць, пякуць, лепяць з гліны або пішуць карціны. Падчас кірмашу ўсе ахвотныя могуць набыць упадабаныя работы. Камусьці, напрыклад, прыйшлася даспадобы ваза, каб упрыгожыць хатні інтэр'ер, хтосьці купляе водарную свечку, каб зладзіць сабе прыемны вечар за кнігай. А атрыманыя сродкі мы накіроўваем на дабрачыннасць. Вывучаем, дзе ёсць патрэба ў сродках, і адпраўляем іх туды — у дзіцячы хоспіс, дом састарэлых ці, напрыклад, у прытулак для жывёл. Таму я люблю работу ў Саюзе жанчын — яна робіць свет лепшым.

— *У вас вялікі аб'ём працы ў самах розных кірунках. Ці знаёмае вам паняцце «прафесійнае выгаранне»?*

— Бывае часам, позняй восенню, хоць гэта хутчэй не «выгаранне», а вясенская хандра. Але мне пашанцавала: побач са мной ёсць людзі, якія не даюць здавацца ні пры якіх абставінах. Гэта і мая сям'я (заўсёды можна прыйсці да бацькоў, каб выгаварыцца), і мае старэйшыя калегі і кіраўніцтва, якія могуць падтрымаць і пераканаць, што не бывае невырашальных працоўных пытанняў. І, вядома, у мяне ёсць мая праца, і мне некалі раскісаць. А ў цэлым, калі задаць сабе пытанне «Ці шчаслівы я чалавек?», то адказ — адназначна «так». Не трэба дзесяці шукаш шчасце, яно заўсёды ўнутры кожнага з нас. Ты прачнуўся, усміхнуўся, сабраўся і пайшоў на працу — нават зыходзячы з гэтага варта сказаць «дзякуй» Богу за новы дзень. Чым больш ты усміхаешся свету, тым больш ён усміхаецца табе!

Аляксандра АНЦЭЛЭВІЧ.
Фота дадзены гераній.

Аўдыяверсія праекта — на радыё Пілот-FM і на сайце sviazda.by.

Праект створаны пры фінансавай падтрымцы ў адпаведнасці з Указам Прэзідэнта № 131 ад 31 сакавіка 2022 года.